

Csontos Márta

Szublimáció

Csak én vagyok, s a súlytalan
felhők fehér szörnyetege.
Fülemben távoli zaj köröz,
s a velem kötött szövetségben
támad a depresszió üzenete.

Gödreből kibújik a szél,
árnyékod fogja kezem.
Csak hangod kínoz
a távolság ketrecébe zárva.
Ez minden, mit adhatsz nekem.

Virágpör hull parázna
bőrömré, a tévedés varázslat.
Túl nagy árat fizetek érted,
s a helypénz egyre nagyobb.
Magamra emelek barikádot.

Átlépve a távolság sorfalát,
ősöreggé tesznek az évek.
Tested beszennyezi tükröm,
már nincs rám hatásod,
csak ars poeticámban élek.

Hálót vetettem rád,
csali volt haragvó vágyam.
Távoli égen követem lépted,
már nem írok neked ódát,
nélküled szublimálok az ágyon.

Műtőasztalon

Gödrot ásott bennem
a remény, s most félve
merül behunyt
szemem szentélyébe.

Lazul a testből
kikönyöklő fájdalom;
a világ kiürül.

Csövekre kötött torzó
vagyok, torkomban lakat.
Rám zuhan a távolság.

Testem lenyomatát
árnyéknak érzem,
ketrecből szabadult
emberi beszéd mond
felettem szentenciát.

A csend medrében
fekszem összezsugorodva,
s lüktető anyagom
sebzett vonalán
újra léket nyit a szike.

Vajon mennybemenetel
történik, vagy semmibe
olvad belőlem a láng?

Az álom feneketlen
magányából lassan
ébreszt hangod érintése.

Ismét túléltem haláloamat.

Vox humana

emlékvers

*Mottó: Et sit humus cineri non
onerosa tuo/ Ovidius / : Könnyű
legyen neked a föld*

A vályog tömör falába
fészkelte a múlt illata,
megtört inga az idő,
számonkérés homokja.

Hallom nehéz ujjaidon
megbotlik a zongora.
Érett fényt kever ecseted,
kezed olvadó paletta.

Iniciálédba szőtt,
égett ostya vagy, alázat.
Piszkos lepedőd ölébe
rejtőzött a varázslat.

Jussomba reccsen a múlt,
Tante Ilon', kérlek, dalolj!
A megvénült 'sparhelt' hátán
imád suttog halálról.

Megdőlt diófa görbójén
cseppen arcod az ágra,
bozótba árvult gyümölcsként
bújik a barázdába.

Mélybe havaztak a nyomok,
porba szomjazott neved.
Nyílik emléked szentélye,
képed betölti a teret.